

Arrest

nr. 88 127 van 25 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Montenegrijnse nationaliteit, op 25 mei 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 april 2012 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE MULDER, die *loco* advocaat A. BOERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt op 19 juli 2010 in het bezit gesteld van een F-kaart, in functie van zijn echtgenote van Sloveense nationaliteit.

1.2. Op 25 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 30 april 2012 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54, van het

koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [H.]

Voorna(a)m(en): [E.]

Nationaliteit: Joegoslavië

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...] 2300 TURNHOUT

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat er een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van een burger van de unie wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is van de partners of echtgenoten.

Gelet op het feit dat de referentiepersoon van de aanvraag tot gezinshereniging van de betrokkene (zijn echtgenote) op 15.11.2011 is afgeschreven naar het buitenland (Slovenië);

Gelet op het feit dat ook het éénjarige dochtertje van de betrokkene op 15.11.2011 is afgeschreven naar het buitenland;

Gelet op de jonge leeftijd van de betrokkene (34);

Gelet op het feit dat de betrokkene pas sinds januari 2010 in België verblijft;

Gelet op het feit dat het loon van de betrokkene hem niet in staat stelt om in België op zelfstandige basis zijn leven verder uit te bouwen aangezien zijn inkomen van gemiddeld € 660 per maand zich ruim onder de voor een alleenstaande op € 973 per maand vastgestelde armoederisicogrens bevindt;

Gelet op het feit dat de betrokkene verder geen bewijzen van culturele of sociale integratie voorlegt;

Het verblijfsrecht van de betrokkene wordt ingetrokken."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 42quater, § 1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij licht het middel als volgt toe:

[...] Verwerende partij houdt zodoende rekening in haar motivering met volgende punten:

- *duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk*
- *diens leeftijd*
- *gezins- en economische situatie*
- *sociale en culturele integratie in het Rijk*

Verwerende partij laat echter na om conform voormeld artikel volgende punten in haar motivering te betrekken.

- *gezondheidstoestand*
- *mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong*

Verzoeker meent dan ook dat verwerende partij ernstig tekort is geschoten inzake de motivering van haar beslissing.

Dat de vernietiging van de thans bestreden beslissing zich dan ook opdringt,

Dat inzoverre voorgaande an sich niet voldoende zou zijn om over te gaan tot vernietiging verzoeker meent dat de inhoudelijke motivering van een aantal overwegingen te wensen overlaat.

Dat verzoeker erkent dat zijn inkomen actueel dient begroot te worden zoals opgegeven in de thans bestreden beslissing.

Dat verzoeker echter actief op zoek is naar werk teneinde zijn economische situatie te verbeteren.

Dat zijn jonge leeftijd eerder een indicatie is dat hij nog een bijdrage voor de economie zal kunnen leveren dan dit een argument is om het recht op verblijf in te trekken.

Dat verzoeker nooit gevraagd werd enig bewijs van culturele of sociale integratie voor te leggen.

Dat alleszins de onvolledige motivering aangevuld met de gebrekkige inhoudelijke motivering dient te volstaan om de thans bestreden beslissing vernietigen.”

4.2. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° en derde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

[...]”

Het is niet betwist dat enerzijds verweerder de termijnen heeft gerespecteerd waarbinnen hij kan overgaan tot een beëindiging van het verblijfsrecht en dat anderzijds verzoekers echtgenote, samen met hun gezamenlijke kind, ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing was afgeschreven naar het buitenland, meer specifiek naar Slovenië. Verzoeker betwist ook niet dat er geen gezamenlijke vestiging meer is in België.

Verzoeker geeft correct aan dat verweerder indien hij een beslissing neemt op grond van artikel 42^{quater}, § 1 van de Vreemdelingenwet in voorkomend geval rekening dient te houden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. *In casu* dient evenwel te worden vastgesteld dat verweerder tegemoet heeft willen komen aan deze bepaling door verzoeker bij schrijven van 18 januari 2012, ter kennis gebracht op 19 januari 2012, te vragen enkele documenten over te maken, onder meer inzake zijn economische activiteiten en inkomsten. Tevens werd verzoeker gevraagd mee te delen of hij nog andere gezinsleden heeft die bij hem inwonen en, zo ja, hoe hecht de band met deze personen is, of hij nog bindingen heeft met zijn land van herkomst en hoe lang hij reeds in België verblijft. Er werd hem tevens verzocht bewijzen voor te leggen van zijn sociale en culturele integratie in België en van zijn banden met het land van oorsprong. In antwoord op dit schrijven deelde verzoeker op 17 april 2012 mee dat hij inwoont bij zijn broer en diens gezin en maakte hij stukken over inzake onder meer zijn tewerkstelling en het gegeven dat hij geen steun ontving van het OCMW. Verder deelde hij het bestuur mee dat hij nooit een integratiecursus heeft gevolgd omdat deze voor hem en zijn echtgenote niet verplicht was en dat hij nog banden heeft met zijn geboorteland, Montenegro, aangezien zijn ouders aldaar woonachtig zijn. Verweerder oordeelde vervolgens dat er geen redenen in de zin van artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet voorhanden zijn die zich verzetten tegen de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Hij verwees hierbij naar de jonge leeftijd van verzoeker, het gegeven dat verzoeker pas sinds januari 2010 in België verblijft, het gegeven dat het loon van verzoeker zich ruim onder de voor een alleenstaande per maand op 973 euro vastgestelde armoedegrens bevindt en het gegeven dat geen bewijzen van sociale en culturele integratie voorliggen.

Verzoeker merkt thans op dat verweerder heeft nagelaten zijn gezondheidssituatie en zijn banden met zijn land van herkomst te betrekken bij de motivering van de bestreden beslissing. Naast de bemerking dat artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet niet vereist dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd inzake elk van de in deze bepaling aangehaalde elementen, merkt de Raad op dat verzoeker nalaat te duiden welke gezondheidsredenen een invloed zouden kunnen hebben gehad op het nemen van de bestreden beslissing. Ook uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker enig gezondheidsprobleem zou hebben. Verder voert verzoeker evenmin aan dat hij geen bindingen meer zou hebben met zijn land van oorsprong. Uit het administratief dossier blijkt integendeel dat verzoeker op 17 april 2012 aan het bestuur meedeelde dat hij nog banden heeft met zijn geboorteland, Montenegro, aangezien zijn ouders aldaar woonachtig zijn. Er blijkt dan ook geenszins dat verweerder ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden met elementen in de zin van artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet die een andere beslissing zouden hebben kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker betoogt daarnaast dat zijn actuele inkomen weliswaar correct is begroot in de bestreden beslissing, doch dat hij actief op zoek is naar werk en dat zijn jonge leeftijd net een indicatie is dat hij nog een bijdrage aan de economie kan leveren.

De Raad merkt evenwel op dat verzoeker, die zelf geen burger van de Unie is, pas sinds januari 2010 in België verblijft en slechts werd toegelaten tot een verblijf in het Rijk als familielid van een burger van de Unie. Zijn echtgenote en hun gezamenlijke dochter werden op 15 november 2011 afgeschreven naar het buitenland. De gezamenlijke vestiging van verzoeker en zijn echtgenote in België duurde bijgevolg minder dan twee jaar. Verzoeker betwist verder het motief in de bestreden beslissing niet dat zijn inkomen onvoldoende is om in België op zelfstandige wijze zijn leven verder uit te bouwen, nu dit ruim lager is dan de voor een alleenstaande per maand op 973 euro vastgestelde armoedegrens. In deze situatie kan het niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd om, rekening houdende met de jonge leeftijd van verzoeker en het gegeven dat geen bewijzen van culturele en sociale integratie voorliggen, te besluiten tot een beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Het gegeven dat verzoeker actief werk zou zoeken en gelet op zijn jonge leeftijd nog een bijdrage kan leveren aan de economie doet hieraan geen afbreuk. Er dient bovendien te worden opgemerkt dat het gegeven dat verzoeker actief werk zou zoeken niet blijkt uit het administratief dossier en dat verzoeker hiervan ook bij zijn verzoekschrift geen enkel bewijs bijbrengt.

Verzoekers bewering dat hem nooit werd gevraagd enig bewijs van culturele of sociale integratie voor te leggen, mist verder feitelijke grondslag. Zoals hierboven reeds aangehaald, ontving verzoeker op 19

januari 2012 een schrijven van verweerder waarbij hem onder meer uitdrukkelijk werd verzocht bewijzen van culturele en sociale integratie in de Belgische maatschappij over te maken.

Een schending van artikel 42^{quater}, § 1 van de Vreemdelingenwet, al dan niet in samenhang met het motiveringsbeginsel, is niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS